

EEN GRANATENSCHOOL.

Op de Kemperheide bij Arnhem is onder leiding van luitenant Piepers een granatenschool gehouden, waar onderricht werd gegeven in de behandeling van werp- of handgranaten. Onze fotograaf was in de gelegenheid de op deze pagina gereproduceerde foto's te vervaardigen. — Hierboven: Luitenant Piepers en zijn personeel.

EEN GRANATENSCHOOL.

De catapult, waarmede granaten geworpen worden op afstanden van 20 tot 30 meter. Is het de bedoeling over een hooge borstwering of op korten afstand te treffen, dan wordt de granaat steil omhoog geslingerd; in het andere geval gaat ze in een rechte lijn op haar doel af.

goedmoedig gelaat begon hij de zitting der bank ijverig met het krijt te bestrijken. Daar de bank wit geverfd was viel dit hoegenaamd niet op.

„Ik zal ze vinden," sprak hij woedend in zichzelf. „Vanavond zal ik in de soos gaan kijken wie er van achter wit ziet. In de eerste plaats is het een schitterende krijgslist, in de tweede plaats behoeft dan mijn dochter, want het blijft toch in ieder geval jé dochter, niet beschaamd te staan in het bijzijn van zoo'n verleider, en in de derde plaats vind ik het beroerd om luistervink te spelen en hier in den omtrek van die bank verdekt op post te gaan staan. Bovendien komt in de soos toch iedereen, vooral die schilders hier uit de buurt, want ik heb zoo'n flauw vermoeden, dat ik in die richting zoeken moet."

Gedurende deze alleenspraak was hij met zijn werk gereed gekomen. Het zweet parelde hem op het voorhoofd, doch toen hij zijn hand op de zitting der bank legde, en die daarna bekeek, zag hij tot zijn genoegen, dat ze spierwit was. Nauwelijks kon hij den avond afwachten en toen het tegen half negen liep, begon hij al naar zijn hoed te zoeken, en zijn vrouw te vertellen, dat hij weg moest.

Toen kwam het meisje binnen met een kaartje, dat ze hem overreikte.

„MARTIN & Co.
in Wijnen."

las hij.

„Dien kan ik niet hebben vanavond. Is die vent gek," begon mijnheer Muller te schreewen. „Die zal me al mijn plannen in de war sturen. Laat hem maar weggaan, direct."

„Maar man, sta hem toch een oogenblikje te woord. Je vindt het een aardigen man en je hebt weer wijn noodig ook. Zeg hem dat je weinig tijd hebt."

De heer Muller bedacht, dat het wellicht nog beter zou zijn als hij over een uur wegging en, toch uit zijn humeur, liet hij den wijnreiziger binnenroepen.

„Ah, Mijnheer Muller, Mevrouw. Hoe vaart U? Lang geleden sinds ik U bezocht, nietwaar mijnheer? U zult niet zeggen, dat ik een lastig reiziger ben. Ik kom alleen op die oogenblikken, dat U mij noodig heeft, niet waar?"

„Ik heb weinig tijd, mijnheer," bromde Muller, „terzake dus." — „O, in een oogenblik, geachte heer, in een oogenblik! U permitteert, Mevrouw?"

Dit laatste met een buiging naar Mevrouw Muller.

Die buiging was hem noodlottig.

„Ha!" schreeuwde Muller, „nu al! Buig nog eens naar mijn vrouw, man! Ik moet zekerheid hebben."

Onthutst zag de wijnreiziger den heer Muller aan en maakte daarop nogmaals een buiging in Mevrouws richting. Tegelijkertijd boog Muller naar den rug van zijn bezoeker en toen hij niet vlug genoeg terugsprong stootte hij zijn schedel gevoelig aan diens elleboog.

Toen hij daarop den reiziger aanzag deed deze drie passen terug van schrik.

„Man," fluisterde Muller heesch van woede, „was jij gisteravond ook al hier in de buurt?"

„Ja, mijnheer, maar ik had geen gelegenheid eerder bij U aan te komen," antwoordde de reiziger. Hij had intusschen gezorgd, dat de tafel tusschen hem en den heer Muller stond.

„Vrouw," nu schoot Muller's stem weer vreeselijk uit, „vrouw, ga een eind uit den weg, want anders raak je onder den voet." Toen begon hij om de tafel achter den wijnreiziger aan te draven, terwijl Mevrouw zich doodverschrikt in de serre terugtrok en daar bevend haar hollenden man nazag.

„Man," brulde Muller telkens, „blijf staan." Maar de man meende beslist met een krankzinnige te doen te hebben en hield nauwkeurig het oog op den juisten afstand, steeds maar roepende, „maar waarde heer Muller," „maar geachte heer Muller!"

Eindelijk moest deze het opgeven en bleef hij hijgend aan het boveneinde van de tafel staan, met rollende oogen zijn angstigen bezoeker beloerend, die aan het ondereinde van de tafel stond.

„Schooier," riep Muller, toen hij wat bij adem was, „schooier, je hebt een witten broek!"

„Mijnheer Muller, U moet mij niet beleedigen," hakkelde de reiziger achter zijn adem, „omdat ik een witten broek heb, ben ik nog maar geen schooier. Bovendien, kun je dien broek niet zien en dus..."

„Ezel," galmde Muller, „je bovenbroek."

„Die is zwart, waarde heer en..."

„Van achteren, schurk!"

De wijnreiziger deed bovenmenschelijke pogingen om in de eerste plaats den heer Muller in 't oog te houden, die vóór hem stond en tevens een blik achterop zijn pantalon te werpen, welke pogingen geheel mislukten. Slechts slaagde hij erin een voorstelling te geven van een slangenmensch, dat hevige krampen had.

„Jij hebt op mijn tuinbank gezeten!" klonk Muller's daverende stem nu weer.

„Dat heb ik, mijnheer, ik had een eind geloopen en wilde U niet transpireerend en puffend een bezoek brengen, waarop het nu toch per slot van rekening uitgeloopen is," eindigde hij klagend, zich het zweet van het voorhoofd wisschend.

„Toen ik echter mejuffrouw Uw dochter naderen zag met een heer," vervolgde hij, „heb ik mij bescheiden verwijderd."

„Hè?" gilde Muller. „Mijn dochter? Wanneer?" „Zooeven, waarde heer Muller," zei de bezoeker. Tot zijn groote verwondering schoot de heer Muller thans plotseling achter de tafel vandaan, als een bruinvisch op de deur af. De wijnreiziger bleek echter thans een moedig man te zijn want met dezelfde vaart schoot hij den heer Muller achterna. Hij wilde niet, dat het dorp plotseling in gevaar zou worden gebracht door een krankzinnige.

Toen de heer Muller echter een eind in den looppas door den tuin had gedraafd in de richting der bank, ging hij in den gewonen pas over en toen hij eindelijk in de nabijheid van de bank kwam, sloop hij als een Indianen-hoofdman.

De wijnreiziger verwachtte een moord, een zoogenaamden sluipmoord, en liet een waarschuwend gekrijsch hooren. Verschrikt richtten zich twee gestalten van de bank op, doch te laat: als de wrekende gerechtigheid stond de woedende heer Muller voor zijn dochter en... Piet Brongers. — „Hè, Pa, is dat ons laten schrikken," zei Tilde verward. „En wat ziet U er uit! Wat is er met dien mijnheer? Is er iets vreeselijks gebeurd?"

Piet Brongers zei niets, die stond er maar met een gelukkigen lach om z'n lippen bij.

„Heb jullie...." hakkelde Muller. „Ben jullie... Heb jij hier gisteravond ook gezeten?" zei hij eindelijk verstaanbaar.

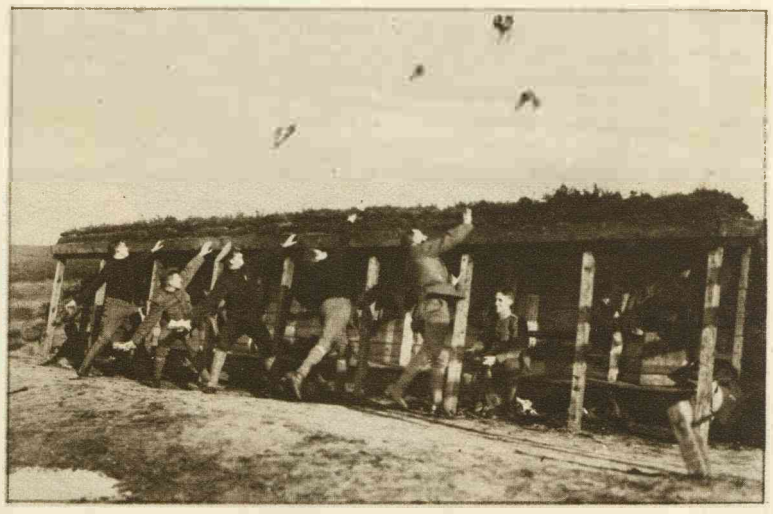
„Ja Papa," zei Tilde, „maar vandaag pas ben ik tot de ontdekking gekomen, dat Piet toch eigenlijk wel een goede man voor mij zou zijn en..." Toen viel Tilde's blik weer op den wijnreiziger en ze zweeg verward. Zij had diens tegenwoordigheid geheel vergeten.

„En vraag ik U hierbij," vervolgde Piet, die zag dat de reiziger zich bescheiden had teruggetrokken, „de hand van Uw dochter Tilde."

De heer Muller had de eerste oogenblikken wezenloos dan zijn dochter en dan weer Piet Brongers aangezien, doch eindelijk kwam hij toch tot bezinning, keerde zich naar den kant waarheen de bezoeker zich had teruggetrokken en riep uit alle macht „Mijnheer, Mijnheer!"

De reiziger keek behoedzaam achter een boschje vandaan en scheen eerst de vlucht te willen nemen, toen hij de zwaaiende armen van Muller in 't oog kreeg, doch hij bezon zich en naderde, toch nog voorzichtig.

„Mijnheer," zei Muller, „neem me niet kwalijk. Alles berust op een vergissing. U begrijpt het zeker niet, hè? Maar dat behoeft ook niet. 't Is hier spoedig bruiloft, een groote bruiloft, en dan mag U den wijn leveren, dat begrijpt U zeker wel hè?

EEN GRANATENSCHOOL.

Het werpen van handgranaten achter een hooge borstwering.

DE VAGEBOND

Zijn heele leven lang had hij rondgezworven. En waartoe? Elke nieuwe dag had hem bij zijn komst verschrikt; bij elken nieuwen morgen gruwde hij evenzeer van zijn bestaan. Het was begonnen in zijn prilste jeugd reeds; en door de jaren heen, die droeve jaren, was de honger zijn onafscheidelijke metgezel geweest. Zooover zijn herinnering reikte, zag hij zich zwervend en schooiend langs de groote landwegen en in de straten der steden, de hand hunkerend uitgestrekt naar een aalmoes, met gulzige oogen de spijzen in de uitstalkasten der winkels beglurend. Hij was klein en mager gebleven, een jongensachtige gestalte, zijn lichaamsgestel was slap, zijn bloed slecht, zijn wilskracht niet in staat tot het luttelst volharden. Hij zwierf, en zoo min als hij wist waarheen hij gaan zou, zoo weinig wist hij waar vandaan hij gekomen was. Hij was eindelijk eens te Parijs beland, en die magische stad hield hem vanaf dat uur binnen hare muren bevangen. Daar dreef hij nu zijn bestaan van rusteloos zwerver verder; op zonnige zomerdagen lag hij te slapen in de weiden buiten de barrière; in winterdagen zwierf hij in de stad, bij voorkeur in de buurt der Halles. Zijn nachten bracht hij door in een asyl voor dakloozen, tenminste na dagen die hem fortuinlijk waren geweest en hij de twee stuivers voor het logies betalen kon.

Op een avond slenterde hij eens een voorstadje in. Het was er kermis. Bij ervaring wetend, dat opgewonden feestvierders den voorbijtrekkenden zwervers niet erg goed gezind zijn, vermeed hij gewoonlijk die kermistooneelen, maar ditmaal deed een wonderlijke gemoedsstemming hem besluiten, zich eens temidden der leutige menigte te begeven. Een zonderlinge opgewondenheid voelde hij in zich leven; hij voelde zich als van vreugdedrift bezeten; hij wilde meegenieten, meelachen met de anderen.

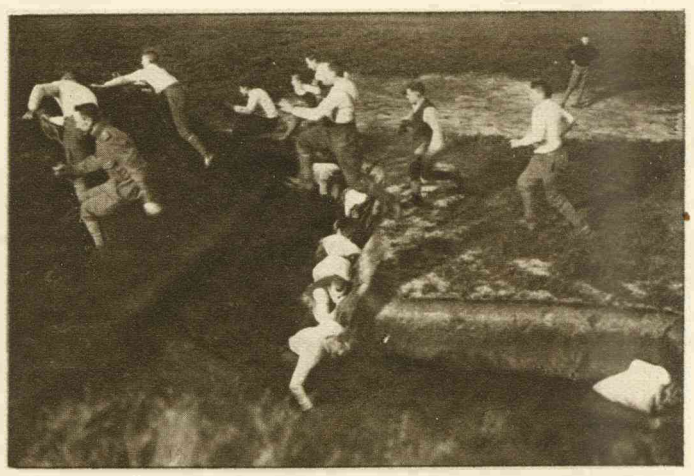
Zoo doolde hij van de eene tent naar de andere, en keek de wonderlijke uitstallingen grinnikend aan, luisterde met kinderlijk pleizier naar de snorkende toespraken der lokkende spullebazen, en kuierde in zichzelven lachend weer verder. Ineens stond hij voor een groote bonte tent. Op een balustrade waren verscheidene mannen doende om door luidruchtig gezwets, quasi-gekijf en in het wilde gewaagde oorvijgen de aandacht van het volk te trekken. Een benauwde vunzige lucht als van een hoenderhok drong naar buiten. De kerels daalden druk schreeuwend en gebarend af temidden

(Zie vervolg op pag. 10.)

EEN GRANATENSCHOOL.

Een batterij vanwaaruit met scherpe granaten wordt geworpen. In de overdekte schuilplaats een waarnemer die door een periscoop de uitwerking kan waarnemen. Direct na het wegslingeren begeven allen zich zoo spoedig mogelijk in de dekking om veilig te zijn tegen de splinters van de ontploffende granaat

EEN GRANATENSCHOOL.

Nabootsing van een gevecht met handgranaten. De aanvaller is de loopgraaf genaderd, springt erover en werpt dan zijn handgranaten in de loopgraaf.